

מסורת הש"ס

(ח) וְגַם הָעָוֹן הַכֶּהֱנִי
(ט) לְעֵלֶיךָ (פ. א.) וְחֹסֶפֶס
(י) פִּיִּי (ח) וְחֹסֶפֶס (ח)
(יא) לִי־רָע וְשִׁמְעֵאל בֶּרֶךְ יוֹסֵף
(יב) חֵי־חַבְּתוֹסֶפֶת (ח) קוֹרֵה לִּי
(יג) שֵׁם (ח) מִרְיָם (ח) בְּרִית
(יד) כִּי־שָׁמַע (ח) וְהַמִּקְנָה
(טו) בָּרִיךְ אֱלֹהֵינוּ, (ח) כִּי־שָׁם
(טז) וְהַרְבֵּה, (ח) לִי־בִּרְיוֹת לֵשׁ
(יז) עַן (עֲלָמָה) וְשִׁמְעוֹנָה וְגַם
(יח) מִסְרִי־שָׁם שֶׁל עֲלָם עֲלָמָה
(יט) גִּבְרִיתָא בְּתָא, (ח) דִּיבְרִי
(כ) חֲלָמָה כִּפְרָה (ח) וְגַם
(כא) מִקְרֹלֹת מִקְרֹתֵי שֶׁלֹּעַם
(כב) מִשְׁחֵי מַדְרוֹת וְחֲלָוִיֹת נִשְׁכָּח
(כג) מִלִּי־רָעִי, (ח) זָךְ דְּלִי
(כד) זָךְ פֶּסֶל, (ח) כִּי־בִנְיִי;
(כה) קֹלֶם שֶׁיִּמְלֵךְ, (ח) דִּיבְרִי
(כו) וְיִמְהַר־מִכָּבוֹד דְּוֹרֵי
(כז) דִּיבְרֵי חֲלָם עֲדֵי דִּיבְרֵי
שְׁמֹעֲלֵה,

גליון הש"ס

גמ' אמר רבא אסור
למשמש בצדור. זר"ש פ"ו
מ"ד דטהרות ה' לו הגי'
זכא לשמש: רש"י ד"ה
מדוכה קמנה מלאכתה
לאיסור. עיין לקמן דף קכג
ע"א זרס"י ד"ה הני נמי עלי
ומדוכה וז"ע:

רבינו חננאל

דחיו להו מיחידיו על הוואחמו: כוים
כאגו כציוה. שלש מכניסין לקניוח
ומקנה זו אחר זו אחת כוים ואחת
כאגו ואחת כציוה בתחלה מקנה פי
הרעיו (ב) בקטנה להסיר רעיו הנדבק שם
שהגדולה פוסחת ומלכך כציוחיו:
טורטיו. מאזין כינים לשם לשקול:
מלא היה. כי שגשגו או אפילו או' ו
וה' וצין כוין מלא היה: מקורוהו.
א' ביקועו' שיהיו ראויה לקניוח: מוסר
להכניסם. בתוך ד' אמות או בחצר
ללא ליסתר לטולטוליוהו: כאגו. כל
אחת ואחת: הסם מחני'. פלוגתא
לחטרוג מחני' היא במסכת סוכה (ש'
והיא סדורה צפי להמלמדים: והא'
כריוסא. והא' הרבה תלמידים שלה
שנאה וזה מולה הידועה בשאיה
ידועה: כך מחלוקת כאל'. ולסימנא
צעלמא אמרה ללא תשכח לגירסא
דכריוסא ואם תשכחנה הזכר ממשנתך
לחטרוג: אכל לא הפאייס. כמו שקל
פיסת רגב (מסדהין דף סד). שקורין
גליטט"א דהואיל ומיפרכה לא חזי
לקניוח אסורה לטלטל: כרשני
כציוסא. הכי מיקרו משום שציל
ארך למה היה והמחשבה מעלה
רגזים: למשמש. הנזכר ליפנות
ואינו יכול ליפנות אמרין לקמן
בפירקין (ד) דמשמש בצורב בנקב והוא
נפתח. וקא סלקא דעמך דקאמר
ובשבת אסור למשמש כלל דדרך
משמששים בחול: ליספסן. דאמר
מר (תמיד פ"א דף ק: עמוד הסוחר
מציא אדם ללדי הדבחה: ומשי

נלאחר יד. האי דרך דקאמר רבא
משום השרת יומין אבל ללאחר יד
שפיר דמי: **אם יש מקום קצוב לנב"ש**
זהם שחרית מכניס שם מלא יד: כ
לטעול: **ואם יש עליה עד.** קנוח
הגדין בגפן וקורין ודיל"ש: **מור**
כל מקום שאין בצדו חלק בגון
אסיד ואחרתו נמי קאי: **הסולג.**
לת. לא חזי יבש חזי: **מצד אחד.** בצמוד
אותו עד: **מבו.** מי בטיל ליימוד ד

ס"ד דפומחת של טחף ענמה
נרבה. עץ יש לאורגין וראשו
חיניש למשקל נרור משום עוף
אזיל ליה: גב' והא קיי"ל

מתני' "עצם כדי לעשות תרודו רבי יהודה אומר כדי לעשות ממנו חף וזוכית כדי לגרור בו ראש⁶ הכרכר צרור או אבן כדי לזרוק בעוף רבי אלעזר בר יעקב אומר כדי לזרוק בבחמה: **גמ'** למימרא דשיעורא דר' יהודה נפיש הא קיימא לן⁷ דשיעורא דרבנן נפיש אמר עולא חפי פותחת: תנו רבנן חפי פותחת טהורין קבען בפותחת טמאין ושל גל אף על פי שחיברן בדלת וקבען במסמרים טהורין שכל המחובר לקרקע הרי הוא כקרקע: וזוכית כדי לגרור בו: תנא סכוכית כדי לפצוץ בה שני נימין כאחת: צרור או אבן כדי לזרוק בעוף רבי אלעזר כו': אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן והוא שמרגשת בה גכמה שיעורו תניא רבי אלעזר בן יעקב אומר משקל עשרה זוז: זונין על לבי מדרשא אמר להו רבותי אבנים של בית הכסא שיעורן בכמה אמרו לו כוית כאגוז וכביצה אמר להו וכי טורטני יכנים יגמנו וגמרו מלא היד תניא⁸ רבי יוסי אומר כזית כאגוז וכביצה⁹ ר"ש ברבי יוסי אומר משום אביו מלא היד: ת"ר (בשבת) "ג' אבנים מקורזלות מותר להכניס לבית הכסא וכמה שיעורן ר"מ אומר כאגוז רבי יהודה אומר כביצה¹⁰ אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא כמחלוקת כאן כך מחלוקת באתרוג התם מתני' הכא ברייתא אלא כמחלוקת באתרוג כך מחלוקת כאן אמר רבי יהודה אבל לא את הפאייס מאי פאייס אמר רבי זירא כרשיני בבלייתא¹¹ אמר רבא ואסור למשמש בצרור בשבת כדרך שממשמש בחול מתקיף לה מר זוטרא ליסתכן כלאחר יד אמר רבי ינאי ואם יש מקום קבוע לבית הכסא מלא היד אם לאו כהכרע מדוכה קטנה של בשמים אמר רב ששת אם יש עליה עד מותר מיתביב¹² עשרה דברים מביאין את האדם לידי תחתוניות ואלו הן האוכל עלי קנים ועלי גפנים ולולבי גפנים ומוריגי בחמה בלא מלח ושדרו של דג ודג מליח שלא בישל כל צורכו והשותה שמרי יין והמקנה בסיד ובחרסית¹³ בצרור שקינה בו חברו ויש אומרים אף התולה עצמו בבית הכסא¹⁴ לא קשיא הא בלח הא ביבש ואיבעית אימא כאן מצד אחד וכאן מב' צדדין ואיבעית אימא הא ידידה הא דחבריה א"ל אביי לרב יוסף הירדו עליה גשמים ונשמשמשו מהו א"ל אם היה רישומן ניכר מותר בעא מיניה רבה בר רב שילא מרב חסדא

דרך הממשש בחול בלא שינוי
כגון אחוז לרור צ' אלצעותיו
. שאם ישתירו לו ערצית יקנח
הדעו. כשיעור המכריע כאגוז

[illegible]

המוציא יין פרק שמיני שבת

חפ"י פותחת מהורין. פ"י בקוטרס שיני של עטס^א ונותנין אותם בפומתם^א לפתוח וקדם שלא נקצבו אין ראין לללוס קצבון בפומתם תמאין דכלי עלם כמתכות ופשוטיהם תמאין דאמר דהכל שומטין (חולין 97 כה:) ואי משום דלמחור לפותחם והמחור לטהור טהור פותחת ים לה בית קיבול דמקבלת מפתח וזה שם שפירס דפסוין כלי עלם תמאין דאמר דהכל שומטין לא דק דהטס^ב לא איירי אלף בגולמי כלי עלם^ג אלא פסוין כלי עלם הא תמן ומיית לה דפ"ק (97 עו:)

פותחת: תנו רבנן
 כבען בפותחת טמאין
 מחיברן בדלת וקבען
 המחובר לקרקע הרי
 בדיר לגרור בו: תנא
 שני נימין כאחת:
 ק בעוף דרבי אלעזר
 אמר רבי יוחנן והוא
 שיעורן תניא רבי
 משקל עשרה זוז:
 מר להו רבותי אבנים
 בכמה אמרו לו כזית
 זה וכי טורטני יכנים
 תניא רבי יוסי אומר
 ש רבי יוסי אומר
 : ת"ר (בשבת ט"ג)
 להכנים לבית הכסא
 מר כאגוז רבי יהודה
 דם בר פפא אמר רב
 כך מחלוקת באתרוג
 תא אלא במחלוקת
 באן אמר רב יהודה
 מאי פאי"ם אמר רבי
 אמר רבא יאסור
 ת כדרך שממשמש
 טרא ליסתכן כלאחר
 ש מקום קבוע לבית
 לאו כהכרע מדוכה
 רבי ששת אם יש
 (ט) ויזכיר דבריו

אסור לשמש בצדור. פירוש
בקונטרס הנצרך לפנות
ואינו יכול אסור^ט משום השרת נימין
ואינו^ז והא' רבא דבבר שארן מתכריח
קבר^ח כ"ח צפ"ב דבליה (דף סב.)
וה"ג פריך לקמן^י לרבי יוחנן דלמכ"א
משום השרת נימין ויש לומר דהכא
במשמש לרור^י הוי פסיק רישיה^י:
ואם לאו בהכרע. ^י ונלחא לר"ת
בניסת ר"ת ואם לאו כהכרע
מדוכה קטנה של צמחים^י והכרע פי'
רגל כמו כרעי המטה וכן מפרש
בירושלמי [ה"ן] כמלא רגל מדוכה קטנה
של צמחים: (א) **אמר** ר' ששת א"ר
יש ע"ה עד מותר. מילתא צאפי נפשה

היא פירוש מותר לקנח זה אפילו גדולה יותר מכביצה או אם יש הרבה ממלא היד מותר לנטול כולו דכיון דיש עליהו עד"ה^נ הוכנו כולו:

פֶּסַח מִזִּמְתָּ חֹזֶר מִכְּבִיֶּה: **מְדוּכָה קִטְנָה:** * מֵאֲלַכְתָּה לֹאִקְרֹר אֲסוּר
 וְעֵלְתָּה לְקִיּוּמוֹ: **הַסְּחוּנִיּוֹת:** פִּיגִ"שׁ: לֹוֹזִי גִפְנִים. אוֹתוֹן פִּיזוּלִין
 הָעֵשׂוֹי כְּמוֹרָג שֶׁהוּא וְהִרְקוּהָ כְּמוֹרָג חֶרֶץ חֹדֶשׁ כְּלוּמָר
 בֹּו כְּמִין קוֹלִין וּכְפִגְיָמוֹת וּכְבִּיטָה הַכּוֹסוֹת: **שְׂקִינָה עֹד חֲבִירוֹ:**
 וְלֹא חוּי לְקִיּוּמוֹ וְכֵן שֶׁמֶת אֲמֵר לְעֵיל אֶס יֵשׁ עֲלֶיהָ כֹּד מוֹחֵר:
 מוֹחַ אֲבֵל בְּכֵד שֶׁי חוּי: **יִדִּירוֹ:** שֶׁהִיא קִיּוּמוֹ שְׂעִלְיָה שְׁלֹוֹ וְעֵשְׂטֵשְׂטֵשׁ.
תֵּתֵר: דְּכִיּוֹן דְּמֵאִס לֹא חוּי לְבִשְׁמִים וְלֹא מֵיבְטֵל לִיָּה מְבִיטָה הַכֶּסֶּף:
 מֵהוּ

[illegible]

אדם לידת תחתונות, ואות מן המקנה בצרור שקינה בו חבירו. ופירוק כמה פירוקין, אם אף לא שפיל צרור ששקנה בו ככר גם חזקו ופירוקה ביה, ואם חבירו קינה באה לא הוא ולא ילידו, אמרינן שיש להם זמן. כן משענן פירושם, שם נראה לו אבנים מקורלות ברוק עם ידיו [כסתורן] או כטורן. ואמרם אם היה רישומן ניכר של אבנים, מותר לו לטילן ולקנה בהן. [נבא:] כלומר רישום האבנים מותר אחרת. ונבא מותר אחרת. ונבא מותר אחרת.

פא.

עין משפט
נר מצוה

א מיי פֿינח מהל' שבת
 הלכה יב:
 ב ג שם הלכה יא:
 ד מיי פֿינח שם הל'
 ד סמג לאון סה טור
 יע ארויט סימן שבי סעף
 א:
 ה מיי שם מוש"ע שם
 סעף ד:
 ו מיי שם הל' ה' טור
 ושו"ע שם קי':
 ז א מיי שם מוש"ע שם
 סעף ה':
 ח מיי שם הל' ד מוש"ע
 שם סעף ב:

הגהות הב"ח

[illegible]

לעזי רש"י

ל"י"ר. כף (של סכום).
ור"ש (במסוה"ש)
יקודי"ש]. חדות,
לות שפה חדה.
ישט"א. רגב אדמה.
גי"ש. תאנים (טחורים
רות תאנים).
יל"ש [יודילי"ש].
קנות.

מוסף רש"י

לבות	לתר	להכניס
אמות,	סמך	במך ד'
מוקף	כס	בסדה ואין
אלא	יות	ואין כאן
כבוד	טול	דרבנן, ומשום
(סוכה ל:)	ריות	לא גזור
חזא	גזור	קסבר כהי
חזא	יות	אל גדולה
ישב	התורה	שאינ
כך	על	צרכיו, שממך
מדי	יו	נפתחים

מוסף תוספות

ד'רומא דמתי' הווא. ווא.
ו'י. ד. ג. ארמין ווא.
אני כלי עצם הוואל
כללי
מכות וקרים
רענ'ס. דמו.
התורין
שגומליהן
וואי כלי מחתוכ כל זמן
התוססים שום תוקן
יוי. הוואל
רענ'ס. ווא.
ו'י. ווענ'ס.
מקבלת
ו'י. ווא.
מ'י. ה'ר'ס.
מ'י. ה'ר'ס.
קשה. ווא.
א'ר'ס. שיש בר בית
ו'י. ראש שוקן. ווא.
ע'ץ ממששת את העץ
ומתכת טמא ומתכת
שומר את את העץ
שוקן כרד. ווא.
שאם אין ארייט כלל
שיקבע בפתחת
דטורוין ווא
שצרכא ל' מלמתי.
ו'י. ה'ר'ס. ל' מלמשת.

10. ולא ימות דמודה ר' י קאמר מילתא אחריתי. אבן אחת כהכרע מדוכה תר לטלטל כולן שכבר.

(א) עיין ערוך ערך חף א'.

